

וזרוק את העיבוד הספרותי

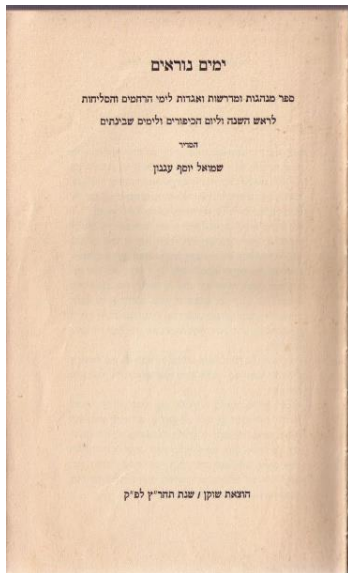

ש"י עגנון, תרמ"ח 1888 – י"א אדר א' תש"ל 1970

- מעצמי אל עצמי, ירושלים תשל"ו 1976, עמ' 262

הואיל ונגעתי בסיפורי מעשיות אומר בהם דבר: כל שיש לו מקור, קרא את המקור וזרוק את העיבוד הספרותי. וכל שאין לו מקור אם עשהו משורר דינו כדין דברי שירה, עשהו סתם מחבר, סלק עינך ממנו, מבלתי יכולת המחבר לעשות סיפור תלה אותו בחסידים או בסיפורי עם.

- ימים נוראים, ירושלים תרמ"ג 1938 – לייפציג תרצ"ח 1938 – ניו יורק תש"ז 1946 – ירושלים תשט"ז 1956

S. Y. Agnon, *Days of Awe*, trans. Maurice T. Galpert, New York 1948

פרק שלשה ועשרים / נעילה

....
סדר תפילת נעילה וזמנה
חתימת גמר הדין
קדיש שלפני נעילה
מעשה

חזרת שליח ציבור

פותחין הארון ומניחין אותו פתוח כל זמן התפילה עד קדיש תתקבל...

ושליח ציבור משלים את התפילה ואומרים אבינו מלכנו...

ושליח ציבור אומר שמע ישראל פעם אחת והציבור עונין אחריו פעם אחת בקול רם...

ואומר שליח ציבור קדיש תתקבל בניגון של שמחה, לפי שאנו בטוחים ברחמי יתברך שנתקבלה תפילתנו לפניו. ובירושלים ראיתי כששליח ציבור אומר תתקבל בנעילה חסידים ואנשי מעשה מקיפים אותו ורוקדין ואף הוא רוקד ושר בניגון של שמחה תתקבל צלותהון ובעותהון דכל ישראל קדם אבוהון די בשמיא וכו'.

החליל

כפרי אחד ... ועל זה העלה כל התפילות.

אחר קדיש תתקבל תוקעין תקיעה אחת, ויש מקומות שתוקעין תקיעה שברים תרועה תקיעה

...

שופר של דרור
לערבב השטן
שופר של נצחון
שופר של זכרון
זכר למתן תורה
סילוק שכינה לך אכול בשמחך לחמך
לשנה הבאה בירושלים

משל נאה למה שאנו מבקשים בסילוקו של יום הקדוש לשנה הבאה בירושלים

- האש והעצים, ירושלים תשכ"ב 1962, עמ' 336

כאן אומר דבר כנגד עצמי. נסיון קשה הוא למספר שניתן לו לספר ממה שראו עיניו כשהוא בא לספר סיפורי מעשיות של חסידים וכן כל כיוצא. אבל סומך אני על היחידים שראו מה בין סיפורי לאותם שכל יד כותבת.

- ימים נוראים, מהדורה שלישית, ניו יורק תש"ז 1946, זכרון בספר לצאת הספר בהוצאה חדשה, [עמ' 7]

... החיבור הזה ספר חדש מלא ישן מדברי התורה הכתובה ומסורה, מעין ספר ביניים לקרות בו בין הפרקים. ולא הוספתי משלי אלא כאומן שנותנים לו משי לעשות מלבוש והוא מוסיף חוטים משלו.

משנה, ברכות ב, א-ב

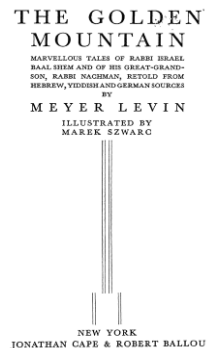
[...] בפרקים שואל מפני הכבוד ומשיב; ובאמצע שואל מפני היראה ומשיב – דברי רבי מאיר. רבי יהודה אומר: באמצע שואל מפני היראה, ומשיב מפני הכבוד; בפרקים – שואל מפני הכבוד, ומשיב שלום לכל אדם. אלו הן בין הפרקים: בין ברכה ראשונה לשניה, בין שניה לשמע, ובין שמע לוהיה אם שמע, בין והיה אם שמע לויאמר, בין ויאמר לאמת ויצב. רבי יהודה אומר: בין ויאמר לאמת ויצב לא יפסיק. [...]

מחזור לראש השנה, סדר תקיעת שופר

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם אשר קדשנו במצותיו וצונו לשמוע קול שופר.

Meyer Levin, Chicago 1905 – Jerusalem 1981

The Golden Mountain, New York 1932

The Boy's Song

... Then the moment came for the prayer of mussaf to be said. David saw the men all about him raise their little books, and read out of them in praying, singing voices. He saw his father do as the other men did. Then David pulled at his father's arm. "Father," he said, "I too want to sing. I have my flute in my pocket. I'll take it out, and sing." ...

Until the prayer of mincha, he did not move. But when the men arose to repeat the mincha prayer, the boy also rose. "Father," he said, "I too want to sing!"

His father whispered quickly, "Where have you got your fife?" "Here in my pocket." "Let me see it." David drew out his fife, and showed it to his father. His father seized it out of his hand. "Let me hold it for you," he said. ...

The boy could hold back his desire no longer. He seized the flute from his father's hand, set it to his mouth, and began to play his music. A silence of terror fell upon the congregation. Aghast, they looked upon the boy; their backs cringed, as if they waited instantly for the walls to fall upon them. But a flood of joy came over the countenance of Rabbi Israel. He raised his spread palms over the boy David. "The cloud is pierced and broken!" cried the Master of the Name, "and evil is scattered from over the face of the earth!"